

*Overeenkomst tot uitbreiding van de bevoegdheid van de autoriteiten belast met de registratie van onwettige kinderen, op 14 september 1961 te Rome gesloten*

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE  
ZAKEN

Nr. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal  
ontvangen: 8 april 1963.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer of door de Gevolmachtigde Minister van Suriname, onderscheidenlijk van de Nederlandse Antillen, te kennen worden gegeven uiterlijk op 8 mei 1963.

's-Gravenhage, 25 maart 1963.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet, als ook naar artikel 24, eerste lid, van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord heb ik de eer U Hoogedelgestrengte hiernevens over te leggen de tekst en de vertaling in het Nederlands van de op 14 september 1961 te Rome gesloten Overeenkomst tot uitbreiding van de bevoegdheid van de autoriteiten belast met de registratie van de erkenning van onwettige kinderen (*Trb.* 1962, 96)<sup>1)</sup>.

Een toelichtende nota bij de Overeenkomst gelieve U Hoogedelgestrengte hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zal de Overeenkomst voor het gehele Koninkrijk gelden.

Aan de Gouverneurs van Suriname en van de Nederlandse Antillen is verzocht, bovengenoemde stukken op 8 april 1963 over te leggen aan de Staten van Suriname, onderscheidenlijk van de Nederlandse Antillen.

De Gevolmachtigd Ministers van Suriname en van de Nederlandse Antillen zijn van de overlegging in kennis gesteld.

*De Minister van Buitenlandse Zaken,*  
J. LUNS.

**Toelichtende nota**

Het in de Bondsrepubliek Duitsland geldende recht betreffende de erkenning van een onwettig kind door zijn vader verschilt van het recht van de Europese staten, dat gebaseerd is of sterk beïnvloed is door het Napoleonistische recht. Door een „Anerkenntnis” in de zin van paragraaf 1718 van het Duitse Burgerlijk Wetboek verkrijgt het onwettig kind geen „staat” ten opzichte van de vader, die erkende; diens „Anerkenntnis” heeft slechts tot gevolg, dat de vader afstand doet van de „exceptio plurium concubentium” en dat hij verplicht is in het onderhoud van het kind te voorzien. Daarentegen heeft in de hierbovenbedoelde andere staten de erkenning tot gevolg, dat een familierechtelijke band ontstaat tussen vader en kind, welke onder andere tot gevolg heeft, dat het kind de geslachtsnaam van zijn vader krijgt en, behalve een recht op onderhoud, ook een aanspraak op diens nalatenschap. Bovendien is aan deze erkenning meestal verkrijging van de nationaliteit van de vader verbonden.

In de praktijk leidt deze divergentie tot onzekerheden in geval een persoon, die onderdaan is van een staat die het stelsel der erkenning met familierechtelijk gevolg kent, een erkenning verricht in de Bondsrepubliek Duitsland. Heeft deze persoon dan een erkenning met familierechtelijk gevolg willen verrichten of heeft hij ter voorkoming van een geding, waarin van hem geëist zal worden om het kind te onderhouden, slechts de „Zahlvaterschaft” op zich willen nemen? Het is duidelijk, dat het van groot belang is, dat omtrent de beantwoording van deze vraag geen twijfel bestaat. Er wonen talrijke Nederlanders in de Duitse Bondsrepubliek en in het verleden is de Nederlandse administratie herhaaldelijk voor de moeilijk op te lossen vraag gesteld of de erkenning, die een Nederlander in de

<sup>1)</sup> Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

Bondsrepubliek had verricht ten opzichte van een Duits onwettig kind, al of niet tot gevolg had gehad, dat het kind Nederlander was geworden. De bewoordingen, waarin in de Bondsrepubliek de erkenning gerelateerd wordt, geven hieromtrent geen uitsluitel. Met de onderhavige overeenkomst wordt beoogd, vragen, als in het verleden gerezen, in de toekomst uit te sluiten.

Ingevolge de bepaling, dat de onderdanen van staten, wier recht de erkenning met familierechtelijk gevolg kent, ook in de Bondsrepubliek zodanige erkenning zullen kunnen verrichten, zal de bevoegde Duitse ambtenaar zich ervan moeten vergewissen of een voor hem verschijnende vreemdeling, onderdaan van een der zoëven bedoelde staten, slechts zijn vaderschap erkent met het oog op onderhoudsplicht dan wel overeenkomstig zijn nationale recht een verderstrekkende erkenning wil verrichten (erkenning met familierechtelijk gevolg). Is het laatste het geval, dan is de ambtenaar verplicht de nationaliteit van de erkenner in de akte op te nemen (artikel 4). In de landen, die het stelsel van erkenning met familierechtelijk gevolg huldigen, wordt een Duitser niet toegelaten om voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand een „Anerkennits” te doen, die geen familierechtelijk gevolg heeft en dus in de registers van de Burgerlijke Stand niet thuis hoort. Ingevolge artikel 3, juncto artikel 4, zullen voortaan Duitsers ook in den vreemde ten overstaan van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand in de zin van hun nationale wet kunnen erkennen.

Uit het bovenstaande moge zijn gebleken, dat de verdragsluitende partijen de verplichting op zich nemen onderdanen van andere verdragsluitende partijen toe te staan onwettige kinderen te erkennen op een wijze zoals zij dit in eigen land zouden doen, waarbij deze erkenningen dezelfde waarde hebben als indien verricht voor de autoriteiten van het land van de erkenner. Een regel van internationaal privaatrecht wordt niet gegeven. De autoriteiten van het land, waar de erkenning plaats vond, kunnen een bepaalde erkenning niet-rechtsgeldig achten, indien het internationaal privaatrecht van dit land een andere wet van toepassing verklaart dan de wet, op grond waarvan de erkenning geschiedde. Door de bevoegdheden van de ambtenaren van de Burgerlijke Stand uit te breiden, wordt met de overeenkomst niet alleen bereikt, dat het dienstbetoon aan het publiek wordt verruimd, maar ook dat in de toekomst moeilijkheden met betrekking tot de vaststelling van het rechtskarakter van een erkenning zullen worden voorkomen.

*De Minister van Justitie,*

A. C. W. BEERMAN.

*De Minister van Buitenlandse Zaken,*

J. LUNS.